

Колко се лъжеха онези, които виждаха в Христо само един хуморист, един "зевзек", неспособен за тъмна размисъл, непознаващ скръбта. Доколко на Христо не беше чужда меланхолията, се вижда и от обичта му към анекдота за клоуна и лекаря:

Един прочут клоун отива при лекар да иска лек против меланхолията си. Лекарят, без да знае, че има пред себе си прочутия клоун, казва: "Съветвам ви да ходите често и да слушате клоуна Х".
Уви!

- И между нас има такива... клоуни, - казваше Христо, без да иска да говори само за себе си и направо за себе си.

Пак в бр. 16 Христо написа с подпис Велбал още две стихотворения, едно от които, "Кати и Лина", дължеше живота си на преместването ни на ул. "Кракра". На същата улица живееше две ученички от богататки семейства и със своето хубаво облекло и обноски на галени чада, привличаха всеобщото внимание.

- Ще ги обезсмъртя, - реши един ден Христо, и написа едно много живо и весело стихотворение, как на всяка крачка ги среща по пътя си. Стихотворението завършва така:

"Веднаж на пет години
и моя милост мине
към черквата, от скука...
О, чортове, и тука
аз вази пак ще срещна
и ей, душа ми грешна
след толкова труд смирена
пак дяволът я взема..."

Дали поради Кати или поради Лина, или поради и двете, "смехосълзистите" често делеха времето между тясната редакционна стая и китната улица "Кракра". Веднаж из улицата мина пътен фотограф, и ~~на тази случайност~~ ^{е причина} ~~са дължи живота~~ за една снимка, която днес е толкова рядка и ценна. Защото Христо не се снимаше - не му идваше на ум.

Снимката, можеби единствен запазен екземпляр, е направена, значи, през 1917 година, и въпреки 35-годишния си живот; и въпреки, че беше "моментална", ~~още~~ е ясна. За жалост, още тогава образът на Христо не излезе много сполучливо, беше мръднал.

- Който пава, - страда, - смееше се Христо.

В първия ред на снимката "смехосълзистите", които бяха заварени този ден в редакцията, са наредени така: Ал. Жандов, Христо Д.